

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce:

X, státní příslušnost **X**
bytem **X**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2021, č. j. MV-163375-10/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 12. 2021, č. j. MV-163375-10/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 16 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-23562-36/ZM-2020 ze dne 9. 9. 2021, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky Sb., neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V podané žalobě žalobce uvádí, že jediným a výlučným důvodem, proč byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnuta, je skutečnost, že žadatel byl v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. V této souvislosti opakovaně zdůrazňoval, že byl pravomocně odsouzen a uložené tresty vykonal již před vydáním zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta mu byla následně vydána a na základě uděleného povolení k dlouhodobému pobytu v podobě zaměstnanecké karty mohl pobývat na území České republiky od 11. 5. 2018 do 10. 5. 2020. Dne 4. 5. 2020 podal účastník řízení žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, tato však byla zamítnuta z důvodu, že byl žadatel odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. K pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu i výkonu trestu však došlo již před vydáním zaměstnanecké karty, žalobci byla zaměstnanecká karta vydána a žalobce legitimně očekával, že mu doba platnosti této karty bude rovněž i prodloužena, jelikož v mezidobí nebyl pravomocně odsouzen za jiný trestný čin. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2014, č. j. 57 A 71/2013-52. Žalobce namítá, že postup žalovaného je v rozporu se zásadou předvídatelnosti (legitimního očekávání) podle § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobce namítá, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu článku 8 Úmluvy. Žalobce se domnívá, že vydání rozhodnutí, které jej nutí opustit území (v případě žalobce trpícího onkologickým onemocněním v pokročilém stadiu) by bylo v rozporu s článkem 3 Úmluvy. Dle žalobce nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře, aniž by řádně zohlednil všechny skutkové okolnosti nezbytné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a vyvinul, byť minimální, úsilí směřující k jejich zjištění. Žalovaný se v tomto ohledu omezil na pouhé konstatování, že na území České republiky pobývá pouze přítelkyně žalobce, a se skutečností, že žalobce trpí závažným onkologickým onemocněním, jehož prognóza je bohužel neblahá, se žalovaný vypořádal zcela nedostatečně. Žalovaný se blíže nezabýval povahou a stupněm progresu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

žalobcova onemocnění, pouze uvedl, že žalobce trpí onkologickým onemocněním a zdůraznil, že žalobce může pokračovat v terapii onemocnění v zemi svého původu. Žalovaný vůbec nezohlednil námahu, kterou by musel žalobce vynaložit v souvislosti s přestěhováním se na X, vyhledáním nového ubytování, zázemí, potřebu vynaložit zvýšené náklady, ani psychické utrpení žalobce spojené s odloučením od jeho dlouhodobé přítelkyně, která se o žalobce stará a poskytuje mu v jeho nelehké situaci psychickou a emocionální podporu.

4. Žalobce v této souvislosti připomíná, že je v současné době vážně nemocný, jelikož trpí neuroendokrinním nádorem hlavy pankreatu s metastázami do jater a potřebuje neustálou kontrolu a léčeni, jak vyplývá z příložené lékařské zprávy Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, Onkologické kliniky ze dne 28. 12. 2021. Žalobce tuto skutečnost tvrdil již v řízení vedeném před Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, doložil správnímu orgánu důkaz k prokázání svého tvrzení v podobě zprávy z Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 4. 10. 2021. Vycestování žalobce na X a přerušení terapie může vést k rychlé a nezvratné progresi onemocnění s fatálními následky, respektive z aktuální lékařské zprávy vyplývá, že by přerušení, případně i krátkodobé vynechání terapie mohlo mít za následek progresi nádoru s jaterním selháním. Ošetřující lékař žalobce rovněž uvádí, že je třeba pokračovat v chemoterapii, tedy léčebné terapii, která, jak je obecně známo, je pro lidský organismus mimořádně namáhavá, spojená se zvýšenou bolestí, únavou, nechutenstvím a obecně stavem, který neumožňuje vycestování žalobce do jiného státu. Rychlé zahájení, resp. pokračování v léčbě na X se jeví jako obtížné, téměř nemožné s ohledem na to, že žalobce vyžaduje neustálou intenzivní péči, zatímco potřeba opustit své obydlí na území České republiky, kde se nachází i jeho dlouholetá partnerka, a přestěhovat se na X spojená s hledáním zázemí, přizpůsobením se místním poměrům je pro žalobce psychicky i fyzicky náročná spojená s nezbytnou administrativou, kterou žalobce s ohledem na jeho současný stav není schopen zvládnout. Pokračování v léčbě na X by bylo značně ztíženo i s ohledem na přeplněnost nemocnic v souvislosti s rozšířením viru Sars-Cov-2 a výskytem onemocnění COVID-19. Nelze opominout ani nestabilní politickou situaci na X spojenou s obavami jejích občanů. Žalobce je vzhledem k svému zdravotnímu stavu v současné době značně indisponován a samotné přestěhování se žalobce na X je pro něj spojeno nejen se zvýšenými náklady, ale i s mimořádnou fyzickou a psychickou námahou.
5. Žalobce rovněž odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, č. stížnosti 80343/17, v němž Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele je třeba přihlížet k rozsahu uloženého trestu, ale i k povaze a okolnostem daného trestného činu a jeho dopadu na společnost, v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva vždy hodnotil násilnou a drogovou trestnou činnost jako tu nejzávažnější. V posuzovaném případě všechny žalobcem spáchané úmyslné trestné činy naplňují definici pojmu „přechin“, jak jej definuje § 14 odst. 2 trestního zákoníku. Nejedná se tedy o zločiny ani zvláště závažné trestné činy, tedy bezpochyby nejde o tak závažná jednání sama o sobě, že by bez ohledu na dopad do oblasti soukromého a rodinného života bylo žádoucí, aby se tato osoba nadále nezdržovala na území České republiky. Žalobce dále uvádí, že již vykonal všechny uložené tresty a po jejich výkonu v době platnosti zaměstnanecké karty nebyl pravomocně odsouzen za trestný čin. Žalobce již chce dodržovat právní předpisy a vést řádný život.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

6. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
7. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že poukaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 71/2013 – 52 ze dne 30. 10. 2014 nepovažuje za příléhavý.
8. Ohledně námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí setrvává žalovaný na svém stanovisku, že ta byla vzhledem k mezinárodním závazkům České republiky posouzena korektně. Námitka možné nepřiměřenosti byla ze strany žalobce vznesena až v řízení odvolacím. Tato námitka byla vypořádána na základě informací, které měla Komise k dispozici a rovněž na základě informací, které poskytl sám žalobce. Komise i nadále setrvává na stanovisku, že žalobce neprokázal, že nebude schopen navázat na léčbu svého onkologického onemocnění v zemi původu a rovněž neprokázal, že na X bude postrádat dostatečné zázemí pro léčbu, když na X pobývá jeho manželka a dospělý syn. Zdravotní stav žalobce byl vzat v potaz, avšak nebyl vyhodnocen jako dostatečně závažná okolnost pro osvědčení tvrzené nepřiměřenosti, a to s ohledem na úmyslnou trestnou činnost žalobce. Byť lze trestnou činnost žalobce řadit mezi přečiny, pak Komise připomíná, že žalobce byl odsouzen za spáchání celkem tří úmyslných trestných činů, a tedy se nejedná o jednorázové selhání. Navíc je zřejmé, že odsouzení žalobce mělo zanedbatelný výchovný efekt, neboť i po tomto odsouzení se dopustil deliktního jednání, když dne 21. 10. 2020 v opilosti řídil motorové vozidlo, způsobil dopravní nehodu a škodu ve výši téměř půl milionu korun. Trestní stíhání žalobce za toto jednání sice bylo podmíněně zastaveno, nicméně svědčí o naprosté neúctě žalobce k právním předpisům České republiky. Nutno dodat, že se tohoto recidivujícího jednání žalobce dopustil v době, kdy se již léčil se svým onkologickým onemocněním v České republice, tudíž lze pochybovat i jeho zodpovědném přístupu k dodržování léčebného režimu.
9. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Dne 11. 4. 2022 proběhlo u zdejšího soudu ústní jednání. Žalovaný se z jednání telefonicky omluvil. Žalobce při jednání setrval na dosavadní argumentaci i návrhu.
12. Žaloba je důvodná; napadené rozhodnutí je (v části) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
13. Pokud jde o první žalobní bod, v němž se žalobce dovolává legitimního očekávání spočívajícího v tom, že zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je odůvodněno odsouzením za trestnou činnost spáchanou a potrestanou již před vydáním zaměstnanecké karty (tedy pobytového oprávnění, jehož prodloužení bylo žádáno), nemůže mu soud přisvědčit. Správní spis dokumentuje, že opakovaně výpisy i opisy z rejstříku trestů neuváděly u žalobce žádný záznam. Až v průběhu řízení o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce se v rejstříku trestů objevily záznamy o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

příslušných oznámeních žalobce. Správní orgány tak nemohly vadnost předchozích záznamů v rejstříku trestů (nejspíše způsobenou administrativním pochybením na straně rejstříku trestů) v době řízení o vydání zaměstnanecké karty odhalit. Žalobcem uváděná judikatura je dle názoru soudu – ve shodě s názorem žalovaného – nepřiléhavá. Jako přiléhavá se jeví jiná judikatura, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 Azs 74/2021-23. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud řešil rovněž případ, kdy rozhodné okolnosti existující již před vydáním zaměstnanecké karty (nelegální práce) vyšly najevo až v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud schválil právní názor krajského soudu, že *nebylo porušeno legitimní očekávání žalobce, jelikož v posuzovaném případě vyšly najevo okolnosti, pro něž nebylo možné jeho povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit. Žalobce tak nemohl legitimně očekávat, že nebyly-li tyto okolnosti odhaleny již v předchozím řízení o jeho obdobné žádosti, nebudou zohledněny ani v nynějším správním řízení. V posuzovaném případě bylo současně prokázáno, že žalobce se dopouštěl činnosti vykazující znaky nelegální práce, přičemž žádnou jinou činnost naplňující účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nevykonával.*

14. O obdobnou situaci se jedná i v nyní posuzované věci, a proto zdejší soud nemohl první žalobní bod shledat důvodným.
15. Důvodným však zdejší soud shledal druhý žalobní bod namítající nedostatečné, a tedy nepřezkoumatelné odůvodnění dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tato nepřezkoumatelnost se projevuje hned ve dvou ohledech, jednak ve vztahu k posouzení zdravotního stavu žalobce, jednak ve vztahu k posouzení charakteru trestné činnosti žalobce.
16. Než ale soud blíže přikročí k vysvětlení nepřezkoumatelnosti, musí se vypořádat s otázkou, zda žalovaný byl v posuzované věci vůbec povinen se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývat.
17. Ustanovení, které správní orgány na zamítnutí pobytové žádosti aplikovaly v nyní posuzované věci výslovně, nevyžaduje posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince. Přesto však judikatura správních soudů dospěla k závěru, že ve výjimečných případech bude nutno posoudit dopady rozhodnutí navzdory tomu, že to zákon o pobytu cizinců nepředvídá, a to s ohledem na přímou aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (popř. článku 3 Úmluvy o právech dítěte). Ovšem k jeho potenciální aktivaci musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31). Z obsahu správního spisu je přitom patrné, že žalobce v odvolacím řízení poukázal na svůj zdravotní stav, jakož i na soužití se svou družkou na území České republiky.
18. Soud rovněž nepřehlédl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na námitku nepřiměřenosti vznesenou v rámci odvolacího řízení je třeba vztáhnout zásadu koncentrace řízení, a to v případě, že uváděné skutečnosti mohl uplatnit dříve, přičemž žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 10 A 113/2016 – 39: „*Pokud žadatel o pobytové oprávnění nebo prodloužení jeho platnosti podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v odvolání proti zamítavému rozhodnutí uplatní nové tvrzení, podle něhož by zamítnutí žádosti zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ačkoliv toto tvrzení*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

mohl uplatnit již dříve, odvolací orgán k němu v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédne.“

19. Právní názor vyslovený v citovaném rozsudku nelze uplatňovat paušálně, ostatně sám citovaný rozsudek jej výslovně omezuje na případy, kdy žadatel příslušné *tvrzení mohl uplatnit již dříve*. A toho si je zjevně vědom i žalovaný konstatující v napadeném rozhodnutí, že se koncentrace uplatní *v případě, že uváděné skutečnosti mohl uplatnit dříve*. Nejen tedy, že dotčený právní názor nelze uplatňovat paušálně, jeho platnost dokonce bude mít dosti limitované použití, a to zpravidla jen na případy, kdy musí být žadateli již v řízení na prvním stupni patrný přinejmenším právní důvod (tj. příslušná zákonná skutková podstata) zamítnutí jeho pobytové žádosti. Relevantně namítat důvody pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince lze totiž zpravidla jen tehdy, je-li zřejmý důvod pro zamítnutí pobytové žádosti. Jinými slovy, nikoli zřídka bude těžiště posuzování dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce právě před odvolacím orgánem.
20. V nyní posuzované věci nelze tvrdit, že by žalobce v průběhu řízení na prvním stupni zcela zjevně a jednoznačně mohl předpokládat důvod pro zamítnutí jeho pobytové žádosti (tj. odsouzení za úmyslnou trestnou činnost), a to již jen proto, že jeho předchozí pobytové žádosti bylo vyhověno, ač již tehdy existoval tentýž právní důvod pro zamítnutí pobytové žádosti. (Tím není nijak popřeno shora uvedené o neexistenci legitimního očekávání na straně žalobce, neboť neexistence legitimního očekávání, že žádosti bude vyhověno, se nutně nemusí – a zpravidla ani nebude – rovnat povědomí o tom, z jakého důvodu žádosti vyhověno nebude.)
21. Lze shrnout, že žalovaný byl povinen se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince zabývat (vzhledem k námitkám žalobce uplatněným ve správním řízení byla aktivována přímá aplikace čl. 8 Úmluvy, ani se v posuzované věci neuplatní koncentrační zásada), a přestože poukazoval v napadeném rozhodnutí na to, že takovou povinnost nemá, o vypořádání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se pokusil.
22. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, je mezi stranami nesporné, že žalobce trpí závažným onkologickým onemocněním s indikovanou paliativní terapií. Soud připomíná, že podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*. Tedy mezi příkladmo v zákoně uvedenými kritérii hodnocenými při posuzování přiměřenosti je výslovně jmenován i zdravotní stav. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí pokusil se zdravotním stavem žalobce vypořádat, bohužel se však v zásadě omezil jen na závěr, že onkologická péče může být poskytována jen na X. V napadeném rozhodnutí tak absentují jakékoli úvahy vycházející z individuality posuzované věci a osoby žalobce, chybí jakékoli úvahy o tom, co pro zdravotní stav žalobce a jeho celkovou pohodu znamená přesídlení do země původu, tedy napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozhodnutí se zejména vůbec nezabývá posouzením rizik, která pro žalobce a jeho zdravotní stav by znamenalo přesídlení do země původu.

23. Pokud jde o trestnou činnost žalobce, tedy okolnost, na které je založen rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí, pak dle citovaného § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců patří *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince* mezi zákonná kritéria při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Rovněž je třeba poukázat na žalobcem zmiňovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, č. stížnosti 80343/17, v němž Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele je třeba přihlížet k rozsahu uloženého trestu, ale i k povaze a okolnostem daného trestného činu a jeho dopadu na společnost. Těmto kritériím správní rozhodnutí nedostála. Omezují se jen na citaci zákonných skutkových podstat trestných činů, za něž byl žalobce odsouzen, a uvedení uloženého trestu. Nijak se nezabývají povahou trestné činnosti žalobce a jejími okolnostmi, vůbec není patrné, jakým jednáním žalobce skutkovou podstatu příslušných trestných činů naplnil. Ostatně požadavek na náležité vyhodnocení trestné činnosti žalobce se správním orgánům ani nemohlo podařit naplnit, neboť součástí správního spisu vůbec neučinily příslušná trestní rozhodnutí, tudíž se nemohly seznámit s jejich obsahem. Tedy i v tomto případě chybí jakékoli individualizované hodnocení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy odstraní shora vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
25. Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za důvodný návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, který byl přiznán usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 17 A 6/2022-32, a z nákladů na zastoupení advokátem v rozsahu 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 3 režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady na zastoupení tak celkem činí 10 200 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšují se náklady na zastoupení v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o sazbu DPH ve výši 21 %, tj. o 2 142 Kč. Žalobci přiznané náklady řízení v součtu činí 16 342 Kč (3000 + 1 000 + 10 200 + 2 142).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.